

1. Świadkowie Ewangelii Życia – List na Niedzielę Świętej Rodziny – 28.12.2003 r.

„(...) Do procedur stanowiących «zamacz na życie» Jan Paweł II zalicza także zabiegi na embrionach, czyli zarodkach ludzkich, jeśli prowadzą one do ich zabicia (por. *Ecclesia in Europa*, 95). (...) Tymczasem w wielu polskich dyskusjach lekceważy się zabijanie embrionów a nawet żąda się, aby ta forma zapłodnienia była dofinansowana przez Narodowy Fundusz Zdrowia. **Znaczy to, że fundusze pochodzące w większości od katolików przeznaczano by na zabijanie życia**”.

2. List Rady Konferencji Episkopatu Polski ds. Rodziny do posłów i senatorów – 08.12.2007 r.

„Rada ds. Rodziny pragnie przypomnieć nauczanie Stolicy Apostolskiej, a zwłaszcza Ojca Świętego Jana Pawła II, dotyczące tej kwestii (...) przy każdej próbie w tej metodzie giną liczne embriony – **jest to rodzaj wyrafinowanej aborcji**. (...) dziecko nie jest rzeczą i nawet przyszli rodzice nie mogą powiedzieć, że mają do niego prawo, zwłaszcza, że to «prawo» jest zawsze okupione śmiercią jego braci i siostr”.

3. Oświadczenie Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych w porozumieniu z Prezydium KEP – 22.12.2008 r.

„**W praktyce stosowania metody *in vitro* dokonuje się też selektywnej aborcji**. Mimo sprzeciwu wobec metody *in vitro*, jako naruszającej godność człowieka, każde ludzkie życie – także powstałe w ten sposób – należy przyjąć z miłością. Każdej bowiem osobie przysługuje pełny szacunek i pełna godność”.

4. Komunikat z 346. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski – 27.11.2008 r.

Pkt. 2 „Konferencja Episkopatu Polski z uwagą analizuje wyniki prac zmierzających do prawnego uporządkowania **problemów bioetycznych** w Polsce. Zasady te są zawarte w dokumentach Stolicy Apostolskiej, szczególnie w *Evangelium vitae* oraz *Donum vitae*”.

5. Otoczmy troską życie człowieka – List na Niedzielę Świętej Rodziny – 28.12.2008 r.

„(...) Rozumiemy targające Wami myśli i emocje. W imię odpowiedzialności za prawdę musimy jednak powiedzieć, że w **żadnym wypadku nie jest moralnie dozwolone uciekać się do zapłodnienia «in vitro»**”.

6. Komunikat z 350. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski – 26.11.2009 r.

Pkt. 3 „Biskupi dziękują wszystkim osobom zaangażowanym w obronę życia poczętego. Szczególną wdzięczność wyrażają tym spośród polskich parlamentarzystów oraz profesorów i lekarzy, którzy działają na rzecz całkowitej ochrony życia ludzkiego i **prawnego zakazu** stosowania zapłodnienia pozaustrojowego (*in vitro*)”.

7. Komunikat z 352. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski – 20.06.2010 r.

Pkt. 5 „Osoby stosujące procedurę *in vitro* i z niej korzystające są zagrożone popełnieniem ciężkiego grzechu zrywającego więź z Bogiem i osłabiającego jedność z Kościołem Chrystusowym. Taki zaś grzech sprawia samowykluczenie z Komunii eucharystycznej aż do czasu otrzymania przebaczenia w sakramencie pokuty i pojednania.

8. Dokument „O wyzwaniach bioetycznych, przed którymi stoi współczesny człowiek” – 05.03.2013 r.

„(...) «chcę mieć dziecko» – nawet za cenę powołania go do życia przez obcych ludzi w warunkach laboratoryjnych, zabicia lub zamrożenia rodzeństwa w najwcześniejszej fazie istnienia (...). **Nie może być mowy o jakimkolwiek kompromisie w kwestiach wiary i moralności**”.

9. Komunikat z 361. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski – 06.03.2013 r.

Pkt. 5 „**Biskupi opowiedzieli się za europejską inicjatywą obywatelską «Jeden z nas»**, która ma doprowadzić do całkowitego zaprzestania finansowania z budżetu Unii Europejskiej aborcji i doświadczeń na ludzkich embrionach”.

10. Komunikat Zespołu Ekspertów ds. Bioetycznych Konferencji Episkopatu Polski w sprawie manipulacji informacjami naukowymi dotyczącymi procedury „*in vitro*” – 24.06.2013 r.

„Badania naukowe potwierdzają procentowo znaczące występowanie negatywnych zmian u dzieci poczętych metodą zapłodnienia pozaustrojowego (...)”.

11. Głos Prezydium Konferencji Episkopatu Polski w kontekście przygotowywanej ustawy „o leczeniu niepłodności” – 04.03.2015 r.

„Uważamy za konieczne stworzenie narodowego programu prawdziwego leczenia niepłodności. (...) Z moralnego punktu widzenia dopuszczenie sztucznego zapłodnienia nie może być zaakceptowane, czyni bowiem człowieka produktem działania ludzkiego. (...) embrion ludzki musi być traktowany w równie podmiotowy sposób, jak każdy z nas”.

12. *Apel Prezydium Konferencji Episkopatu Polski w związku z rozpoczęciem prac nad projektem ustawy o medycznym wspomaganii prokreacji (in vitro) – 31.03.2015 r.*

„Dokument wskazuje, w jakich sprawach rządowy projekt powinien zostać poprawiony i wylicza osiem nieakceptowalnych rozwiązań z projektu ustawy o *in vitro*, np.: **«Projekt umożliwia poczynanie dzieci po śmierci dawcy komórek rozrodczych**, w tym nie zakazuje możliwości wykorzystania w przypadku śmierci kobiety macierzyństwa surogacyjnego»”.

13. *Oświadczenie KEP po głosowaniu Sejmu RP nad rządowym projektem ustawy „o leczeniu niepłodności” – 25.06.2015 r.*

„Posłowie popierający projekt ustawy «o leczeniu niepłodności» w wersji rządowej pozostają w niezgodzie z nauczaniem papieża Franciszka. (...) Ojciec Święty prosił, by nie eksperymentować i nie igrać z życiem człowieka (...)”.

14. *Oświadczenie Zespołu Ekspertów ds. Bioetycznych Konferencji Episkopatu Polski w sprawie uchwalenia dnia 25 czerwca 2015 r. przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustawy „o leczeniu niepłodności” – 26.06.2015 r.*

„Dochodzi do wielce niegodzwej próby uprzedmiotowienia ludzkich **zarodków** i nazywania ich «grupą komórek» oraz otwarcia drogi do masowego niszczenia poczętych istot ludzkich. Wydawane dotąd opracowania kwestii *in vitro* przez Zespół Ekspertów ds. Bioetycznych KEP, ale też przez innych specjalistów spoza Zespołu, pozwalają się zorientować, że ustawa ta ostatecznie nie służy rodzinie (...)”.

15. *Komunikat Prezydium Konferencji Episkopatu Polski w kontekście ustawy „o leczeniu niepodległości” z dnia 25 czerwca 2015 r. – 07.07.2015 r.*

„Kierując się troską o małżeństwa pragnące mieć potomstwo, chcemy przypomnieć, że osoby cierpiące na niepłodność nie muszą angażować się w niemoralną procedurę «in vitro». Mogą one zwrócić uwagę na godziwe metody leczenia niepłodności, dobre dla zdrowia matki i dziecka oraz na adopcję (...) **wszystkie dzieci, także te poczęte dzięki «in vitro», zasługują na bezwarunkową miłość i ochronę**”.

16. *Opinia Biura Prawnego KEP: „Dlaczego sprzeciw wobec uchwalonej przez Sejm w dniu 25 czerwca 2015 r. ustawy o leczeniu niepłodności, w sposób liberalny legalizującej zapłodnienie in vitro” – 09.07.2015 r.*

„(...) Skoro uznajemy godność człowieka od chwili jego poczęcia, to zabiciem istnienia ludzkiego jest zarówno pozbawienie życia płodu ludzkiego w łonie matki, jak również unicestwienie zarodków powstałych w wyniku zastosowania metody sztucznego zapłodnienia”.

17. *Komunikat Prezydium Konferencji Episkopatu Polski po ogłoszeniu wyników głosowania w Senacie ws. ustawy dotyczącej procedury „in vitro” – 10.07.2015 r.*

„To wiedza medyczna a nie światopogląd religijny każe chronić każde życie ludzkie od chwili poczęcia. **Osoby wierzące w Chrystusa nie mogą – pod żadnym pozorem – popierać godzącej w życie ludzkie ustawy o «in vitro», jeżeli chcą pozostać w pełnej wspólności wiary**”.

18. *List Przewodniczącego KEP do Prezydenta RP – Warszawa, dn. 17.07.2015 r.*

„Chciałbym podkreślić, że w kwestii procedury «in vitro» występują nie tylko dwie główne strony polemiki, tzn. jej przeciwnicy i zwolennicy. **Jest jeszcze trzecia strona**, którą próbuje się całkowicie pominąć i uprzedmiotowić. Tą trzecią stroną są dzieci nienarodzone. Im właśnie, tuż po poczęciu, odbiera się prawo do rozwoju, narodzin i godnego życia. W ten sposób traktuje się je nie jako osoby ludzkie, ale jako przedmioty, którymi można dowolnie dysponować”.

19. *Komunikat Prezydium Konferencji Episkopatu Polski po podpisaniu przez Prezydenta RP ustawy dotyczącej procedury „in vitro” – 22.07.2015 r.*

„Kosztom urodzin jednej osoby ludzkiej niszczone są inne nienarodzone dzieci dlatego katolicy nie mogą stosować «in vitro» (...)”.

20. Odpowiedź Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski na list Prezydenta RP z dnia 22 lipca 2015 r. – 27.07.2015 r.

„(...) w dyskusji na temat procedury «in vitro» niejednokrotnie wypowiedziano się tak, jakby to był jedyny sposób na wymarzone potomstwo. **Dlaczego pomija się przy tej okazji inne metody prawdziwego leczenia niepłodności**, które są godziwe z punktu widzenia moralnego oraz adopcję dzieci z domów dziecka, które potrzebują ogniska domowego dla odpowiedniego rozwoju ludzkiego (por. *Dignitas personae*, 13)? (...) **Na takie traktowanie człowieka i życia ludzkiego w jego najwcześniejszej formie – nigdy i pod żadną presją – nie można się zgodzić**”.

21. Oświadczenie Rady Prawnej KEP w sprawie konsekwencji na płaszczyźnie sakramentalnej, wynikających z głosowania i podpisania ustawy dotyczącej procedury in vitro – 03.08.2015 r.

W związku z pytaniami o interpretację sprawy głosowania w Parlamencie i podpisania ustawy dotyczącej procedury in vitro kierowanymi m.in. do Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski, podaję poniżej kilka wyjaśnień.

1. Przyjęta przez Polski Parlament ustawa dotycząca *in vitro* – za cenę urodzin dziecka – godzi wprost w życie innych dzieci poczętych podczas tej procedury oraz w nienaruszalność życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci (por. *Evangelium vitae*, 58-63). Z tego powodu ustawa ta nie może być przez katolika w żaden sposób zaakceptowana. **Pan Prezydent RP i parlamentarzyści, którzy poparli ustawę dotyczącą in vitro, równocześnie publicznie wyrazili swoje poglądy, które stały się źródłem poważnego zgorszenia wielu wiernych**, co „jest postawą lub zachowaniem, które prowadzi drugiego człowieka do popełnienia zła” (KKK, 2284). Kto z katolików świadomie i dobrowolnie podpisuje się lub głosi za dopuszczalnością metody *in vitro*, tym samym podważa *communio*, czyli swoją pełną wspólnotę z Kościołem katolickim (KPK, kan. 204-205, 208-214).

2. Głosowanie w Parlamencie [Sejmie lub Senacie] ma rangę deklaracji publicznej i tak też jest rozumiane przez obywateli Rzeczypospolitej. Dla tych obywateli, którzy należą do Kościoła katolickiego, głosowanie to ma także rangę publicznego oświadczenia woli. Należy przy tym zakładać, że każdy poseł oraz senator – podejmując w tych sprawach decyzję w Parlamencie – działał w sposób świadomy oraz z pełną wolnością wewnętrzną. Gdyby jednak ktoś z parlamentarzystów nie miał w momencie głosowania pełnej wiedzy lub miałby wiedzę fałszywą, lub miał ograniczoną aktualną świadomość, musiałby to publicznie oświadczyć. Analogicznie winien postąpić ten, kto miał odebraną lub ograniczoną wolność. To samo dotyczy Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

3. **W kwestii osób przystępujących do sakramentów świętych, według Kodeksu Prawa Kanonicznego: „Kto ma świadomość grzechu ciężkiego, nie powinien bez sakramentalnej spowiedzi (...) przyjmować Komunii świętej (...)” (KPK, kan. 916).** Tak więc, jeśli ktoś świadomie i dobrowolnie opowiedział się przeciw godności człowieka przez głosowanie lub podpisanie ustawy legalizującej procedurę *in vitro*, a chciałby przystępować do Komunii świętej, najpierw powinien pojednać się z Bogiem i wspólnotą Kościoła przez sakrament pojednania, wyrazić żal za popełniony grzech, postanowić poprawę i dokonać zadośćuczynienia. W tym przypadku musi być pewność, że dana osoba zmieniła opinię i przyznaje się do popełnionego błędu. W omawianym przypadku trzeba pamiętać, że grzech popełniony publicznie, jakim jest udział w stanowieniu prawa naruszającego godność życia ludzkiego, stanowi szczególną formę zgorszenia. Z tej racji, taka osoba powinna ze swej strony powstrzymać się od przystępowania do Komunii świętej, dopóki nie zmieni publicznie swego stanowiska.

4. Co do osób udzielających sakramentów trzeba stwierdzić, iż faktyczne odmówienie komukolwiek Komunii świętej jest niezwykle trudne, ponieważ nigdy nie wiadomo czy dana osoba nie była wcześniej u spowiedzi i nie uzyskała rozgrzeszenia z tego grzechu, okazując żal, postanowienie poprawy i zadośćuczynienie Panu Bogu i ludziom. Jest to sprawa bardzo delikatna. Ze względu na trudność w dokonaniu jednoznacznej oceny, czy w tym przypadku zachodzi sytuacja trwania „z uporem w jawnym grzechu ciężkim” (KPK, kan. 915), bezpieczniej jest przekazać tę sprawę do oceny ordynariusza.

5. Poprzez głosowanie za ustawą dopuszczającą *in vitro* lub jej podpisanie nie zaciąga się automatycznie ekskomuniki. Według „Kodeksu Prawa Kanonicznego” takową ma prawo nałożyć ordynariusz po dokładnym zbadaniu danej sprawy (por. KPK, kan. 750; kan. 1371 § 1).

W tak ważnej kwestii dotyczącej życia ludzkiego i godności człowieka powtarzamy za św. Pawłem: „W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem!” (2 Kor 5, 20).